

έργων του, μεν γάρ ιδίη τηλεγραφική ραχοήμεραν.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αιτήση την έβδομαδα έλαβα τα δέητα: «Φερουγίσματα». — «Βλάκα ή ταπετίς;» ; «— «Μόνο βατράχακά». — «Σκύψεις»; «Ο ικενός μόλος». — «Το κυνήγι του Χάρου». — «Ο άδειφος του Ναπολέοντος». — «Είτε το Νεκροταφέον». — «Χάρος, ο δάκρυ». — «Άπο τα Φαιδρά». — «Τος ζων ή διάδα». — «Η ίδες τού χορέου». — «Πας; πιαρέται δα λαμπρογες κυνηγός». — «Διάπλασις». — «Ονειρος». — Μέσα στη νύχτα». — Παιδ. Πινεύματα και διάφορα διά του: Έβδομαδιάσις: Διαγωνισμός.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΥΓΔΩΝΥΜΩΝ

[Όδεν φενδώνυμον έργονταν ή διανοούταν, ή διανοούνταν ή διανοεύνταν ή διανοεύνταν στον ίδιον μέρχοτας 30 Νοεμβρίου 1911. Όσα συνοδεύονταν από Αδειάντους είς δρόμον, και διά της Κ. είς κοιτάσια,

Νέα φενδώνυμα: Γενναίος Δούκοντος, ά. (ΚΔ). Ματαμείο Δουλούδη ά. (ΕΘ). Σαπούροφοντα, ά. (ΝΣ). Προσφυγόπουλο, ά. (ΠΚ). Λευκή Πειστερά ά. (ΜΚ).

Αναγράφεταις φενδώνυμον: Ανθοσπανίη Χίος.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρά Μυστικά έπιπλουν γάνταλλα-
σονν; — ή Τσελή Ηγέτη (0) με Έλλη-
νικήν Άγιλην, Παύλον Χλωμό, Λευτερία στον
Σκλάβους, Μυρκέ, Μνοσούδα, Καρνάδα,
Βασίλειον Βουλγαροπόνον, Ιδιόγοπτην, — δ'
Έκπροθητή της Επιταλίου (0) με Σανδήνη
Γερμανοπόλιαν, Παύλον Χλωμόν, Νικητήν
της Αθηνών, Γερμανόπολια, Πειραιήτην, — δ'
Τυρούλιος (0) με Γερμανόπολια, Δοξασμέ-
νας Αθήνας, Θαλασσοπόλι. — το Άγρος του
Άγρου (0) με Γκαζιέλλαν, Χουσαλλίδα,
Πικέδα, — το Παριόν Διαβολάκι (0) με Γκρο-
τζέλλαν, Χουσαλλίδα, Πλισόδα. — ή Λίρα του
Οφρών, (0) με Πολικόν Αστέρα, Ταυρο-
μάχον, Κεσαντόν.

Η Διάπλασις δοπτεύεται τούς φίλους
της: Φαιδρόν (έχει καλῶς) Μέσοντιανή
Ακτήν (ούτε μὲν φαγούν δεν είτα διτικά γενδώνυμα δεν έχουν θέσιν εἰς
τὴν Διαπλασίν;) Οδούσσα Αρδούσσον (όλα
έλληρησαν, εὐχαριστῶ) Νικητήν της Αθ-
ηνών (φέτος τὸ ἔπαμα ἔστι διπος βλέπεις
καὶ ἀπὸ τὰ ἀποτελέματα θάνατον ἀν
εἰνε καλλίτερο) Δικέραλον Αετόν (εὐχα-
ριστοτ πολὺ διὰ τὸ Επειάδωμα) ναί, εἰς
τὸν Διαγ. Επειάδη, ἔχει κανεῖς 1 Επειτιον
καθέδρα φύλλα καλή η γελοιογραφική
σειρά, ἀλλα τέτοιος ἔχω πολλές δεν ξέρω
αὐτὸν τὴν κοινωνιοτοιχίων) Μικρόν Αθη-
ναῖον (γαί, κι ἔγω πολλές φρεσές ἔτυχε
νό λόδι στὸ δρόμο λοιστράκιον γα διάβα-
σονν Διάπλασιν μὲν καρά' δεν εἰνε καιδά-
νι, αὐτά;) Μητρή Ολυμπίου (σε παρα-
τείπω εἰς τὰς ἐπιστολὰς πον έδημοισιεύετε
φέτος δ. κ. Φαιδρών εἰς τὰ πρώτα φύλλα.)
Τυρούλιον(εστείλατεν δέλεψή του κ. Φαι-
δρωνος καὶ μοῦ έφεσε σύντο τὸ ποιημά πού
σύγχροναφες, κατά τῆς ξενομανίας) Πάρκον
(θά πῶ στὴν Βεσούλοντα τῷν Αλπεων
καὶ τὸν Ερωτα τῆς Λαγόφορος, οὗ ποδὲ
τοὺς περιμένετε τετράδιον τοὺς) Αργην (δ.
κ. Φ. δέ σύγχροιστει πολὺ δέ σσα γρά-
φεις) Σπινθήρα τῆς Ελευθερίας (ή ἀγγε-
λία αὐτή ἀποβλέπει τὸ παρελθόν δι-
τάς ἀγγελίας τοῦ μελλοτος εἶνε ἄλλο ξη-
τήμα) Οδούσσα Αστέρα (ισως, πάραχουν
καὶ συμπτώσεις;) «Ε» (εστείλα) ο δόδη
γαίς ταλάρης η οδηγός) Ενέλλιν Μακεδόνα
(έχει καλῶς) Δευτήρ Πειραιεραν (συνε-
μορφώθην εὐχάρισια σύλλαπτήρια) Α-

δάτο Ναυτάρι (γαί) Ελικούδα Παρθέ-
νον (θά στα γράφω από ψευδώνυμο σου
ένεποιθησαν, ὅλλα πον τόπος;) Ανδρός
τοῦ Αγρού (και περισσότερες ἀν εἰσθε,
ἀκόμα καλλίτερο τὸν ὄνομάστε διπος θέ-
λετε;) Τσελή Κορφατοστολα (ή ἀπιστο-
λή σου διεβιβάσθη) Φιλόμουσον (όχι,
σύγαπω καὶ πολὺ, ὅλλα δεν έχον τόπο) Τεντήριον
Ποδοκοπον (τοῦ ἀγανάκτεις ἀπό
τώρα τὴν συνδρομήν του διά τὸ 1918 και
τὸ τού εύχρηστον πάρα πολύ) Να-
πολέοντα Α' (νοί, ζων) Χρήσιμον Αντέρα
(ή Χ. Δ. ἀξακολουθεῖ ἀλλά ποδ πολλού
δεν μού ἔγραψε) Λουλούδη τῆς Καρδίας
(περιμένω τὴν νέαν διευθυνγούσαν) Θα-
λασσοπούλη (επιστολή διεβιβάσθη) Σανδήνη
Παρακαπούλαν (βροβειόν ἔστειλα) Μα-
ρίδαν τοῦ Φαλήρου, Παύλον Ι. Χατζηδάκιν
ητλ. ιτλ.

Δογή, χαλεπόν, κάτιον, λογνός, δρόνον, ἡ
ποδηνόν, πλεώ.

Εστάλη ωπο τοῦ Αστέρος τῆς Αστέρος
530. Φωνηγετόποτον
νφ—μνα—ποτον

Εστάλη ωπο Επορ. Κελαΐδη

531. Γούφες
μνος; είνε ρόρος;
ἄν ών

Εστάλη ωπο Στεπανίδατον τῶν Ελλήνων

ΜΙΚΡΑ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[ΙΖ' 137]

δρύνην ἐν Αθηνάς σύλλογος ωπο τὴν ἐπανυπλα-
τασσεως και βράβευσι τῶν καλλίτερων φε-
δωνύμων περισσότερον διεβιβάσθησαν
Ἐλλάδα (επιστολή διεβιβάσθη) Σανδήνη
Παρακαπούλαν (βροβειόν ἔστειλα) Μα-
ρίδαν τοῦ Φαλήρου, Παύλον Ι. Χατζηδάκιν
ητλ. ιτλ.

Αγγελίην Π. Ι. Ιακωβ. Βασιφαρομάγον
Ἐλλάδα, Γρεο-θήμον (έλαβα εὐχάριστων
έστειλα.)

Ηώα τῆς Ιραβίας, Διάτοντα Αστέρα,
Αλέξανδρον Αθ. Το., Κωνστ. Δ. Ελευθ.,
Εγνατίου Υδάτων, Πλούσιον Φουκαράν (έλαβα
ευχάριστων)

[ΙΖ' 138]

ΚΑΡΥΑΤΙΣ,
Διέχεται μὲ μένα ἀνταλλαγή Μ. Μυστικον;
Απάντησο μου.

ΤΡΕΑΛΗ ΑΓΑΠΗ

[ΙΖ' 139]

Τραγούδι τῆς Λευτερίδας, Αθων, 13η
Μαΐου 1915, Διάτονον Αστέρα, Αγριοβολέτα, Κάστρο τοῦ Οδυσσέων,
Νεαρέ Ιππότη, δεν σας ἔστειλα τετράδα Μ. Μυστικον, επειδή δεν είναι τὰς προσεις; ου.
Θα σας οτελω μόλις λάβω ἀπ' τὴν Διάπλασι.
«Ε».

[ΙΖ' 140]

Προσφυς, Κόση Μοργάν Ιούνιο έστειλα Μ.
Μυστικα δικός σας δεν έλαβα η υπομονή
ἔχει δρια.— Εδυνοφύλαδ, Ελλήν Οίδηνον,
Άκη, Νέαντον, Μανόν, Νεαρέ Ιππότη Μαριατοπούλα, έστειλα περιμένω.
Τραγούδι, Λευτερίδα

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ
σσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου
ἐλήρησαν ἀπὸ 30 Αργ. 5 Σεριόν
ΑΘΗΝΩΝ: Χ. Πανεπίδευκος, Χρ. Α. Νικο-
λαΐδης, Δ. Ι. Αντωνίου, Ντρα. Ι. Βερούτην,
Μ. Δ. Δαμιαδής, Σ. Η. Γερότος, Αντέλ. Βερ-
γετής, Κυναρέουσον Λαζαρον, Χερσολίκης
Αστέρη, Γαλανή Σταυροφέρα, Κ. Χόδης, Αγ. Μαριαδον, Αλ. Δ. Αργυρίου, Σανδήνη Γερμανο-
νία, Γερμανόβασις, Ν. Συνάπη, Άγ. Μα-
ριάς, Αιγαίτερίνη Λελάρη.

523. Δεξιγάριφος

Αλφιδήτου πρώτων γράμμα
Σύνδεσμος; κ' εν ἐρεπόν,
Βασίλεια τῆς Αιγαίτου
Σχηματίζουν πατιον.

Τραγούδι, Δευτερίδα

[ΙΖ' 240]

Εγανθείς, Κόση Μοργάν Ιούνιο έστειλα Μ.
Μυστικα δικός σας δεν έλαβα η υπομονή
ἔχει δρια.— Εδυνοφύλαδ, Ελλήν Οίδηνον,
Άκη, Νέαντον, Μανόν, Νεαρέ Ιππότη Μαριατοπούλα, έστειλα περιμένω.
ΖΑΚΥΝΘΟΥ: Σ. Γ. Μπαγδατόπουλος,
ΚΟΡΙΝΘΟΥ: Ν. Φωτιάτος, Θεόντη Φωτιά, Κα-
τιάνα Φωτιά, Σωτ. Ζαρδαμούσούλου, Μπαζάρ Χω-
ματης.

524. Μεταργαματισμός

Εγανθείς άν κόψης μέσος στη μέση,
Στό πρόσωπό σου τὸ μισό θά πέσῃ.

Εστάλη ωπο τὸ θαλασσοπούλην

[ΙΖ' 241]

525. Διχορδμήσις
Εγανθείς άν κόψης μέσος στη μέση,
Στό πρόσωπό σου τὸ μισό θά πέσῃ.
Εστάλη ωπο τὸ θαλασσοπούλην

526. Μωσαΐδην

Πᾶς θά φές καρδί; εὐέ
Αν ἀπώνα δεν σας δύσων;

Εστάλη ωπο τὸ θαλασσοπούλην

[ΙΖ' 242]

527. Αστέρη
Νάντικατασθοδὸν εὶς ἀστε-
ρίσκοι διὰ γραμμάτων σύ-
τως, ὡς τὸ νέντηνωνσκωτας:
δρίζοντες Μούσα, καθέτως,
πολιχνη περιφόρης τῆς Γα-
λαζαίας, διλατάς, διστονίας δὲ ἔγκαρ-
δίος φίλος ἀρχαίου θα-
σιλόπαδος; καὶ δρός τῆς Ελλάδος.

528. Επιγραφή

Ο Μ Ο Ν
Ε Π Σ Ι
Υ Ο Θ Ι

Εστάλη ωπο τὸ Υακίνου

[ΙΖ' 243]

529. Ακροστιχος ἐξ Αντιθέτων
Να εύρθουν ἀντίθετα τῶν κάτωτοις αἴξεν τοι-
αύτα, ὡς τὰς τάρχην των νάποτελουν ἀπαρατη-
τον ἐπιπλον:

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ολωτῶν ἀντέτεων τὸ δόματα ἐτέρησεν εἰς
τὴν πλοτίδαια καὶ καλλιφόρην θέσην τοῦ πολεμού

ραρήμα, που είναι από κάτιο, ήταν κουρελισμένο.

Ολόκληρη περιουσία τους έπεφτε έτσι από τον ούρανό.

— «Ας είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όχι αποφασίσωμε ποτέ να φύγωμε από το νησί, δεν θα το κάμωμε βέβαια με μπαλόνι. Δεν είν' έτσι; Τα καράβια τους άφος δεν πάγε ποτέ εκεί που θέλεις κι' αυτό έμεις το ξέρουμε τώρα καλά... Ακούστε με και μενα το καλλίτερο είναι να κατασκευάσωμε ένα γερό καράβι, και μια είκοσια πόνην, και να τού κόψουμε απ' αυτό το υφασμά μια μετάνοια κι' ένα φλόκο. Μέστι μείγω, δεν θέλωμε.

— Θα ίδομε, Ηέγκροφ, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ, θα ίδομε.

Γιατήδη ώρα, δις σιγουράρουμε αύτα τα πράγματα, είπε ο Νάδ.

Αλήθεια, ούτε ίδεια να κουβαλήθη τώρα στο Γρανίτινο Παλάτι άλλος έκεινος όργκος των πανιών και των σχοινιών, ένα βάρος σημαντικό. Ως πού γα βρούν δικιά τρόπο μεταφορᾶς, έπρεπε να τα έξασφαλτουν κάπου. Μέσ πολὺν χρόνο, όλοι μαζί, κατάφεραν να τα κουβαλήσουν ώς την ακρογιαλία, όπου βρήκαν ένα άρκετα μεγάλο κοίλωμα βράχου, μια σπηλιά, τοποθετημένη υψηλά πάνω, ώστε ούτε ή βροχή, ούτε άνεμος, σήμερα μπορούσαν να την προσβάλουν.

— Μάς χρειάζουνταν υπουράτι; Όριστε και ντυράτι! είπε ο Πέγκροφ. Επειδή δύναται να περιμένει με προσοχή και, στη σκοτεινά, διέκρινε ένα πρόγιμα που έτρεχε στο νερό.

— Βάρκα! έφωναξε.
— Έπλησσαν όλοι και, με μεγάλη τους γίνη, και, αρρώσιαν, έβαπτισαν το φυτικό έκεινο λιμανάκι, με το δίκυρο τους, «Πόρτο-Μπαλόνι», (Λιμένα του Αεροστάτου), έξεκίνησαν πάλι για το Αγητούχι. Ο Πέγκροφ κι' θα μηχανικός συνομιλούσαν για διάφορα σχέδια, που έπρεπε να έκτελονταν σύντομα. Και πρώτα-πρώτα για το γεφύρι, που θα έγινε της δύο όγκων της Εύχαριστίας και θύποκαθιστόμε συκλήτη συγκοινωνία με τα μεσημερινά του νησιού.

— Επειτα για το κουβάλημα του άεροστάτου με κάρρο, γιατί η πιρόγα δεν μπορούσε να το μεταφέρει. Επειτα για το καράβια, που θα κατασκευάζαν και θα το διέφεραν σύντομα.

— Διάβολε! είναι η πιρόγα μας! Εσπασε το σχοινί της και την πήρε το ρεύμα. Μα την άληθεια, θάνει στην ώστη της!

— Η πιρόγα μας;... Φύεται ο μηχανικός.

— Ο Πέγκροφ είχε δίκηο. Ήταν η πιρόγα που γύριζε μονάχη από της πηγές της Εύχαριστίας! Επειπε λοιπόν να την κρατήσουν, καθώς θα περνήσει, πριν παρασυρθῇ από το γοργό ρεύμα του ποταμού μακριά στη θάλασσα. Ο ναύτης κι' ο Νάδ τα κατάφεραν με δύο μακριά κοντόρια. Η πιρόγα τραβήχθηκε στη όχθη Πρώτος μπήκε μέσα σε μηχανικός, έπιασε το σχοινί και βεβαιώθηκε από την άφη, θέτη πραγματικώς το σχοινί αύτό είχε τρισθῇ στους βράχους κι' είχε κοπῆ.

— Από το οικωτήρι τους Ναυαγίου έως το Γρανίτινο Παλάτι, ήταν αύρινη τέσσερα μίλια και τέλη έκαμπον γλήγορα. Άλλα τα

μεσάγυκτα ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι ή καίτη του είχε πλάτος σίκοτεσσερα πόδια κι' ήταν κάπως δύσκολο για την περάσουν ο Πέγκροφ δύναται είχε ανάλαβη να γινήσῃ αύτή τη δυσκολία κι' έτοιμαζετο τώρα για το κάμηρ.

— Πρέπει να έμολογχουμε, θέτη οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και, σίμα κατασκευάζετο η πράξιρη γέφυρα, «ένα τέταρτο θώρακα για το σπίτι.

— Θα ίδομε, Ηέγκροφ, αποκρίθηκε ο Κύρος Σμίθ, θα ίδομε.

Γιατήδη ώρα, δις σιγουράρουμε αύτα τα πράγματα, είπε ο Νάδ.

— Ο Πέγκροφ λοιπόν βάθηκε να φτιάσῃ άποκριαν στον πλωτού γεφυριού ή μάλλον σχέδια. Στη σκοτεινή ύδρα, ο Νάδ κι' αύτος, ωπλισμένοι με τσεκούρια, είχαν διαλέξη δύο δένδρα, της όχθης κι' αργίσαν να τα πελέκουν στη βάση τους.

— Ο Γεδεών Σπίλετη κι' ο Κύρος Σμίθ, καθίσμενοι έκει κοντά, έπειρμεναν να έλθη η ώρα για να τους βοηθήσουν, ένω δύο Χάρμπερτ τριγύριζε, χωρίς γάπαμαρύνεται πολύ.

— Αξέρνα, ο μικρός γύρισε κοντά στους άλλους και, δείχνων το ποτάμι, φώναξε:

— Τ' είγε κείνο που πλέει έκει;

— Ο Πέγκροφ έκυπταξε με προσοχή και, στη σκοτεινά, διέκρινε ένα πρόγιμα που έτρεχε στο νερό.

— Βάρκα! έφωναξε.

— Έπλησσαν όλοι και, με μεγάλη τους γίνη, είδαν μια βάρκα, που άκολουθούσαν να συμβαθήσουν στην Εύχαριστία.

— Ε! από τη βάρκα! έφωναξε ο ναύτης, άπο την παραγγελματική συνήθεια, χωρίς να συλλογισθῇ τη στιγμή έκεινη, θέτη φρονιμώτερο θάνατο να σωπούσε.

— Καμιά απάντηση! Η βάρκα έξακολουθούσε να τρέχῃ, δεν έχει πάρα ποτέ στη σκοτάδι. Όπως δέρνεται, σκάλα δεν έφαίνεται πουθενά.

— Διάβολε! είναι η πιρόγα μας!

— Εσπασε το σχοινί της και την πήρε το ρεύμα. Μα την άληθεια, θάνει στην ώστη της!

— Η πιρόγα μας;... Φύεται ο μηχανικός.

— Ο Πέγκροφ είχε δίκηο. Ήταν η πιρόγα που γύριζε μονάχη από της πηγές της Εύχαριστίας! Επειπε λοιπόν να την κρατήσουν, καθώς θα περνήσει, πριν παρασυρθῇ από το γοργό ρεύμα του ποταμού μακριά στη θάλασσα. Ο ναύτης κι' ο Νάδ τα κατάφεραν με δύο μακριά κοντόρια.

— Ενύκτωνε, ούτε ήδη ήταν πια σκοτεινάτσι, δεν οι αποικοί έφθασαν στο άκρωτηρι του Ναυαγίου, στο ίδιο μέρος, όπου είχαν βρήκε το πολύτιμο κιβώτιο. Άλλη ουδέτερη έκει δεν είδαν το παραμικρό τερνήριο της θάλασσας.

— Το οικωτήρι τους Ναυαγίου έως το Γρανίτινο Παλάτι, ήταν αύρινη τέσσερα μίλια και τέλη έκαμπον γλήγορα. Άλλα τα

μεσάγυκτα ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και θάλασσας ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και θάλασσας ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και θάλασσας ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και θάλασσας ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γυρίσουν στο Γρανίτινο Παλάτι, για να δειπνήσουν και να κοιμηθούν και θάλασσας ήταν περασμένα δεν οι αποικοί, αρρώσιαν άλλοι περασμένοι της Εύχαριστίας, έφθασαν στον πρώτο άγκυρα του ποταμού.

— Έτσι είναι όμως, κύριε Σμίθ, είπε ο Πέγκροφ, όπως οι αποικοί ήταν κατάκουρασμένοι. Πέρπατούσαν πολλή ώρα κι' ήταν ανέρεσις τούς δέρστατους δεν τους ξεκούρασε βέβαια χέρια και πόδια. Έβιάζοντο λοιπόν για γ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Συνέχεια και τέλος γίνεται σελ. 329)

"Α, έτσι θα ήταν ἀλήθεια" αύτος δύν μπορούσε να μη ταξιδεύει αύτος τα ήξερε όλα, γιατί αν ήξερε κι' αυτή τοσα, σαν κι' έκεινον, θα ήταν 'σε τη θέση του και θα είχε κι' αυτή κάλτως θερμές και ἀληθινό ρολόγι. Θα σπάση! Αύτο ήθελε να ξέρει! Αύτο την ξφάνε να ξέρει. Τι την έμελε το «γιατί»; — Μα μ' όλον τον θαυμασμό που είχε, ή ψυχή της ἀγέμενης αἱμάτως από κάτι κακό— ωμήπως θα τώρετε να τ' ὄνομάσῃ μίσος; τὸν ἔκπττας ταπεινὰ καὶ τὰ δόρυα τὴν ἔκαναν να κατεβάσῃ τὸ βλέμμα: θολὰ καθὼς ήταν τὰ μάτια της, τὸ εἶδαν τότε δλα έτοι πιὸ στενά, πιὸ ουπτά, πιὸ παλιωμένα' δλα, καὶ τὸ στήτι καὶ τὰ σκαλιά καὶ τε παραθυράκι καὶ τὸ πεζοδρόμιο— τὴν λουρίδα τῆς ζωῆς της καὶ τὸ ἀσπρό σπίτι πάνηκε έτσι σαν πιὸ φήλο... λοιπόν— ἀμα θάστακε ὁ βώλος; θύτερα; — δὲν θάμενε τίποτα πιά; μα πῶς; δὲν τὰ είχε λοιπὸν δλα; μα πῶς είνε έτοι; μα γιατί να είν' έτοι μπερδεμένα; Δὲν ήξερε, δὲν μπορούσε! «Γέρωσε. Βορριάς έρυθρος». — Να, φέρε να σου δείξω! καὶ τὸ ἀγόρι τὴν ἔπιασε απὸ τὸ χέρι. «Οχι, σέ με!» εἶπε κι' ἔστεισε τὸ σῶμα με κατέβασμένα μάτια ζεσ με, δὲ θέλω! — «Μα, νὰ ίδης αύτο ποῦ σου λέω, κι' θύτερα σου δίνω ἕγκο πολλοὺς απ' τὸ κούτι μου. Α!, δὲ θέλεις;»

«Οχι, δὲν ήθελε κανέναν απ' τὸ κούτι του. — «Δὲ θέλω!» — Εστάθηκε σκυρθωπὴ πολλήν ώρας' τὸ σκαλοπάτι, ωσότου εἶδε τὰ στρογγυλὰ πόδια τοῦ φίλου της νὰ φεύγουν καὶ ἀκούεις ώρα πολλή νὰ ἀγαθέρνῃ ὁ λαρυγγισμὸς τοῦ χουδουνιοῦ θύτερα ἔτριξε κι' ἔχασες η βραχεῖα πόρτα, σαν κάτι πολὺ κακό καὶ λυπτηρό. — Εισένε μοναχή.

Τότε, μονομάχες ἔπειτας τὸ βώλο της 'σ της πλάκες, κι' ἀρχίσε νὰ τὸν ρίχνηται μὲ δρμή' 'σ της πλάκες, 'σ τὸ δρόμο, 'σ τὰ σκαλοπάτια, 'σ τοὺς τοίχους, γρήγορα δύο μπορούσε μα ὅχι πιὰ σαν πρέπει τώρα κάποια ἄγρια χαρά την ἔκανα νὰ πηδᾶς έτοι σὰν νευροσπαστο, μὲ τὰ μάτια σαν λουλημένα, σὰν πνιγμένα σὲ κάτι πολὺ βαρύ. Δυσ καὶ τρεῖς καὶ δέκα φορές, τὸν ἀνασήκωσε κι' ἔκπττας γύρω ἀγορεύεινη, σὰν κοττούλα μὲ ώρθωμένο τὸ λορί της εἶδε μήπως εἶχε ραγίσεις δχι, ἀκούητο θυμένα. «Α, έτσι! θυτε θ' ἀργούσε πολύ, θα ήθελε μέρες πολλὲς ἀκόμη. Τότε θυμήθηκε μὲ μικρή γουΐτσα 'σ της πλάκες' είγαν κι' ἀλλιές γουΐτσες πολλές, ἀλλὰ ἔκεινη ἐταιρίας ιστα-τοσα' θα ήταν σὰν κρεβατάκι τοῦ βώλου καὶ σὰν τάρος του. Τὸν εστερώσε καλά' ἔπειτα ἀρχίσε νὰ τὸν

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Απὸ τὰ διακοπέντα τοῦ M.
Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.]

«Ω! αὐτὸς δ τίτλος πόσο μοῦ θυμίζει Τὴν ἔνοιαστη ἐποχὴ τὴν περασμένη, Που είνε γιὰ μὲ παντοτεινὰ θυμασμένη. Ποῦ πέρασε καὶ δὲν ξαναγρίζεις! Πόση γλυκεῖα παρθυρούμα σκοπτίζει Σὲ ψυχὴ ὅπο τὸν πάλι κουρασμένη. Η ἀναμνησι, ποῦ μοναχὴ μάς μένει 'Απ' τὸν παλιὸν καιρὸ που τοσο ἀξίζει!

Σὰν ἄρωμα λεπτό, εὐγενικό, Σὰν μακρονή μὲ όλόδροση τνοῦ, Μυρίνει τὴ δυσβάστακη ζωὴ.

Κι' δταν κι' ἔμε σκεπάσουν τὰ χιονιά, Θ' ἀναπολῶ, σὰν δνειρο γλυκό, Τὰ παιδικά, τ' ἀδέχαστα τὰ χρονιά!

'Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμα τὴν ἔνοιαστη, τὸν βώλό της ηθελε νὰ βρῇ. Μήπως ἔχαθηκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος, 'σ τὴ λασπη, ἔκει ποῦ δὲν κάνει νὰ βουτήσῃ κανεὶς τὸ χέρι του' μὲ ἔκεινη μέσος— ωμήπως θα τώρετε νὰ τ' ὄνομάσῃ μίσος; τὸν ἔκπττας ταπεινὰ καὶ τὰ δόρυα τὴν ἔκαναν να κατεβάσῃ τὸ βλέμμα: θολὰ καθὼς ήταν τὰ μάτια της, τὸ εἶδαν τότε δλα έτοι στενά, πιὸ ουπτά, πιὸ παλιωμένα' δλα, καὶ τὸ στήτι καὶ τὰ σκαλιά της, ποῦ τὸ ἔρδεταις τὸ βρώμικο νερό καὶ τὸ αἷμα.

Τότε τέλος ἔσκεφθηκε τὸ πιὸ φοβερό, γιὰ νὰ τελειώῃ. Απόθεσε τὸν βώλο 'στὸ γούβωμα τοῦ μαρμάρου κι' ἔκανε νὰ κατεβῇ κάτω' ἀλλὰ ἔχασα πάλι: ἐσταμάτησε 'μπορούσε κανεὶς νὰ τὸν πάρῃ' ἀ, δχι, δὲν ἔπειτε νὰ τὸν πάρῃ κανεὶς! Κατέβηκε θύτερα ἔκανε τοστική καρατίας 'σ τὰ χέρια της ἔνα σίδερο ηταν ἀπὸ κελνά, ποῦ σιδέρωνε ἡ μητέρα της, καὶ τὸ βράδυ πολλὲς φορές, κοντά 'σ τὴν κλαμένη λάμπα' χτυπούσε τὸ σίδερο 'σ τὰ βρεγμένα ρούχα βαρείᾳ καὶ τὸ τσουλόσσε θύτερα μέσα σὲ θερμὸν ἀτμό' αύτο ηταν τὸ νανούρισμά της, τότε ποῦ τὰ μάτια της κυττούσαν σκεπτικά.

Βασίλειος δ Βουλγαροκόπειος

Σὰν τε γλυκόλαδο πούλι Ποῦ ἐλένθερο ἀπ' τὴ σκλαβιά του, Ένωφ χαρούμενο λαλεῖ, Πάσι νὰ κτίσῃ τὴ φωλιά του.

Σὰν τὸ ποτάμι ποῦ κυλεῖ, Τὰ ἀφροκέντητα γερά του, Ποῦ μετὰ βίσας τὰ κρατᾷ Μέσο' τὰ στεγά τὰ δρύα του, Κι' θύτερα θάλασσα σὰν βροῦ, Ανογαλλιάζει, μάρος παίνει, Καὶ μ' ἀνακονόψι πολλῇ Στὴν ἀγκαλιά τῆς μέσα γένει.

Ἐτσι οὐτὸ μαθήματα Ολού τοῦ χρόνου τελείωση

Ο μαθητής— ὀμέριμνος Γιὰ τὸν βαθμὸ ποῦ τούχουν δῶση, Ήσυχος πιὰ ἀπὸ τὸ κάθε τι, Μὲ ανακούφισι μεγάλη Τὴν εὐτυχία πάσι γὰ βροῦ Στῆς ἔσοχῆς τὴν πλούσια ἀγκαλιά.

Κλέφτης Βάλι

Το καλοκαῖρι ἔφιμας. Τάκονθαστα τξιτέκια Τάτελειστο τραγούδι τους ὀφείσανε καὶ πάλι.

Εεροφρυγμένη ἡ ἀμμούδια στρωμένη μὲ τὰ πώσια Παρακαλεῖ τὴ θύλασσαν νὰ βγῆ στὸ περιγάλι. Νὰ τὴ δροσίοι μιὰ στιγμὴ μὲ ἔνα μικρό της κῆμα.

Τὸ καλοκαῖρι ἔφιμας. Κι' η τόση ἀντηλιά Καθοφέρῃ κάγει κάθε τι κι' αύτο τὸ μαύρο μητῆμα!

Ο Πετράκης, ποῦ αἰσθάνουνταν ἀδειάν τὸ στομάχι του, μητῆκε 'σ ἔνα φωμάδικο κι' ἀγοράσε δυὸ κουλούρια πεντάρικα. Εφάγε, είχε νὰ φάγῃ καὶ τὸ βρού. Αὔριο, θύμας; μεθαύριο... Και ποῦ θὰ περνοῦτε τὴ νύκτα;

Τραγούδια καὶ πανγιδιά, Θάργισσον σὰν τὸ τξιτέκια. Μακριά ποῦ τὸ θυρανίο!

Στὴ λιοκαρένη ἀμμούδια, στὴ βάρκα, σὲ ταξείδια.

Πόσο γοργά οἱ διακοπές καὶ τώρα μὲ διαβούνε.

Πόση γλυκεῖα παρθυρούμα σκοπτίζει Σὲ ψυχὴ ὅπο τὸν πάλι κουρασμένη.

Η ἀναμνησι, ποῦ μοναχὴ μάς μένει 'Απ' τὸν παλιὸν καιρὸ που τοσο ἀξίζει!

Θάνε γιὰ πάντα! Κι' οἱ χρονίες ποῦ ἀδιάκοπα περνοῦνε Θὲ νάγικιριζον τὴ χαρὰ σὲ μάτι θολωμένο.

Ιδιότροπη

* * *
«Ω! ποιά λαχτάρα μαστική καὶ ποιόνε κονύφιον πόδι, πανώρησι καλοκαῖρι μου, στὸν ἔοχοιμο σου νοιώθω!

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιοῦ μανία! Μόλις ἐπροτοφύσαγε τ' ὄγει, Ποῦ δέρενε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαῖρι. Ηροσμέγαμε τῆς πανύσεις μ' ἀγνοια,

Κι' δταν πὰ φρόνιμη της ηθεληκε; δχι, ηταν μέσα 'τι' αὐλακάκι, χωμένος μέσος,

«Αθώα, τρελλή τοῦ παιγνιδιο

—ο Μαριάτινον Ιουλιού (0) μὲς Νικητήν τῆς Αθηνῶν, Γεωμανόπαιδα, Κύνον. —ο Ιερὸς Ἀγάρ (0) μὲς ὅλα τὰ φευδώνυμα τῆς Χαλάδης. —ο Πολιός Ἀστροῦ (0) μὲς Ἀδυγανίδα. —η Μανατοπούλα (0) μὲς Δοξασινάς Αθήνας, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Νικητὴν τῆς Αθηνῶν, Μανόν, Νικην. —η Μικούλα Βιοτίοις στρια (0) μὲς Σανδήνη Μελαχούνδα, Κενητήγιδα, Αγριένη, Μογκέν, Αγκήν, Μυρούτιδα. —Το Χάνι τῆς Γραφίας (0) μὲς Ἐλευθερία η Θάνατος, Ἡσσω τῆς Γραβίδας, Ἡσσω τοῦ Σουλιοῦ. —ο Μικρὸς Ἀθηναῖος (0) μὲς Τσελλήρ, Ἀγάριτον, Σανδήνη Γεωμανόπαιδα, Τυρούλζον, Κονιλίτσα. —η Μυγένη (0) μὲς Τραγούδη τῆς Δευτεράς, Πατούδα τῶν Ηρώων, Ἐλληνικὸν Ἰδεῶδες, Ἰδιωτροπινή, Κιεφρικό Βόλι, Νικητὴν τῆς Αθηνῶν, Γραφίλιαν —ο Φασαρίας (0) μὲς Γεωμανόπαιδα, Γειναίαν Μελισσονυμούσιαν, Μυγκέν, —ο Φιλόμουσον Διαφόρακί, μὲς Μυρκή, Ιονούτεντηρ, Υανον τῆς Ἐλευθερίας, Διαφόροις Κέρατο. —ο Εδροφίλαξ (0) μὲς Ἐλληνικὸν Ἰδεῶδες, Γυνθειωτακί, Νευτωνα, Τρισεύγηνη, Ἐλληνικὴν Αγύλη, Κυργανίδα, Αρτεμίνη, Ναυτόπατα, Νίκη.

Η Διαπλασίας ἀποτάσσεται τους φίλους; της: Θαλασσοπούλην (πολὺ μον ἔρεσ τὸ σίτο σου· βραβεῖον ἔστειλε) Ἐλληνικὸν Άλμα (εὐχαριστῶν διὰ τὸ θεστόβωμα) Ἡσσω τῆς Θράμης (ταπτικὰ στέλλονται τὸ φύλακα) Κωμικὸν Αριστοφάνην (διεβιβάσθη) Μεσσηνῆτην Ἀκτηνῆ. Δύν δὲν συμπληρωθῇ Ἀθρόγον ἔντος τῆς πρώτης τριτείας, κάνεται μόνον τὸ πρῶτον ἔτος· ώστε ἀπὸ τὸ δευτέρον καὶ ὅχι ἀπὸ τὸ τέταρτον ἀρχιτεκτονικά νεανία τὸ φευδώνυμον ποὺ ζητεῖ εἰνε ἐλεύθερον) Χαρούγελο τοῦ Πόνου (νὰ τὰ πούμε εἰς τὸ προσεχές) Χουνανήν (θὰ συμπειλήθῃ) Ανθοράτισιον τοῦ Βυζαντίου (ἔλαβε, εὐχαριστῶν διὰ τὸ συνδρομητῶν τὸ φύλλα παραδόνται μαζί;) Πρόσφατην (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ διεβίβησα) Αθάνατο Ναυτάρη (ἔχει καλῶς ἐνεκρίθησαν) Νεαρόν Ἐφοριστὴν (ἡ λέξης μπορεῖ νὰ είνε καὶ ιστ., καὶ αικατέρα, καὶ μεγαλύτερα· διὰ τὸ κόλλο, δὲν υποκύμαι;) Θαλασσοπούλη τοῦ Στόλου (ναὶ, κοντένουν) Παγύδωμα Ὄνειρο (μπορεῖ νὰ κάμια καὶ ἔγω καμιά τέτοια σύστασι) Καλετῆρ Ἀθ. Σ. (η λύση δεκτή· δὲν ἀμφιδέλκω καὶ περιένει;) Λίγον τοῦ Ὁρφέως (ρυτικά, δέκα χρονῶν παιδί δὲν μπορεῖ νὰ καυροῦ ποιείται οιγά-σιγά δύριοι μαθαίνει καὶ συνεθίζει;) Ιωάννην Ἀχ. Ρηγ. (δι. τ. βρῆς μόνος σου;) Κλέφτικο Βόλι (18—24 ἐπιφύλακαν) έτοι στὸ προσεχές αὐτὸν ποὺ γράφεις) Ἀδυγανίδα (νὰ τὰ ἔκαστοτης;) Παρούδο Διαβολάκη (δὲν ἔχου Κτιστατακί, σύντε δόηγις· καὶ μετε τὸν Σύλλογόν σες δύος δέρετε σεΐ;) Κναρόλευκον Λάβαρον (δὲν ἔριμος σου εἰς 2205· εὔχαριστων τὸν ιαρούσιν τοῦ Συλλόγου «Ἐλληνικός Δεσμός» καὶ εἰχόμει πάσσαν εύδοσησιν;) Τυρούλζον (δι. διότι οἱ ἀγροτοταῖ δὲν ἔχουν φευδώνυμον) Φαιδρὸν (ἔχει ἀρκετά· ἀλλὰ ποὺ τόπο;) Σπυρ. Δημη. Κοντό (μ. ἔρωτες πρᾶγμα ποὺ δὲν έχει· μῆτρας ἔκαμα ποτὲ δρούμιδα Κινηματογράφῳ;) Λεων. Μεργ. (δὲν γνωρίζει τοὺς κανονισμούς· σούς εἰχόμει νὰ ἔπιενε) Κωνον. Δ. Ἐλευν. (μὲ τὴν βούθησαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου;) Ἀπόστολον Ἀβδ. (ἔχει καλῶς, περιέμενα) Ἡσσόδη Ελληνοπούλαν (γράψεις μοντίν τακτικά, δέρκης· μὲ μολύβδο;) Ἐλληνικὸν Χῶμα, Εφρύον Ἐφοριην, Μαγνησιανὴν Θέαν, Ἀθονα, κτλ. κτλ.

Νικηφόρον Σίφορο, Ἀλέξ. Τοσάνον, Πλούτιον Φυσιαδόν, Ἀθηναῖον καὶ Ἀγρια Καλαπ., Αιμοτούλη Σακελλ., (έλασα, εὐχαριστῶν.) Βαρβαρούσον Ελάσσα, Οὐρανίον Θέλον (έλασα εὐχαριστῶν· ζειτ.)

Κωνστ. Δ. Ἐλευν. Ἀνδρος τοῦ Ἀργοῦ, Ησσα τῆς Θράκης, Τρισεύγηνη, Γεωμανόπαιδα, Νεαρόν Παπλόνη (έστειλα)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ον Διαγωνισμοῦ Δύσεων
Ἀνύφαστον—Ποεμάτιον

Αἱ λύσεις δεκτοὶ μέροι τῆς 19ης Δεκεμβρίου

532. Λεξιγρίφος

Ἐν ζήνοι μ. ἑταφόνημα
Ἐνοντες τεχνικά
Καὶ Κράτος μέγα, ἐμπόλεμο,
Μᾶς; κανεὶς μία χαρά.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰαπότου

533. Συλλαβόγριφος

Ἀντωνιούτα τὸ πρῶτον μου
Ἐκ τῶν προσφικῶν
Ἀρητηκὸν τὸ δευτέρον
Ἐργατικὸν τὸ κατόπιν.

534. Ἀγραριαμπατίσμος

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πάναγκαδος
Τῆς; Γερμανίας πόλην
Ἄν αναγραμματίστε,
Εὖθ. Ως σχηματίστε;
Μέντην ἀρχιτελαν
Κ. ὑποτοῦν μᾶς νέαν.

535. Δικτυωτόν

—Ἀντοκράτειρα τοῦ Βοζαντίου.
—Αριθμητικὸν ἐπίκεντον θηλ.
—Πτηνὸν κατοικίδιον.
—Ιερὸν σύμβολον.

536. Ἐπιγραφή

Ρ Ε Σ Η
Δ Κ Τ Α
Ο Ο Ο Π
Σ Τ Ν Α
Κα κέδτος; τα ἰδια.
Ἐστάλη ὑπὸ Ελευθ. Κ. Βατιμπέλλα

537. Δικτυωτόν

—Ἐπιγραφή τοῦ Πατρόδος
Τῆς ἀνταλλαγῆς τὸν γραμματός ἐκδοτῆς τῶν κάτων δι' ἐνός ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, δένεις ἀναγραμματισμού, ἀλλα τόσα ιερέις:

538. Ακροτιχής ἐξ Ἀντιθέτου

Νὲ εύρεοντον γρίπεσ τῶν κατωνί· λέξιων τοιαύτα, ώστε τάρχητα τῶν νάποτελον ποταμὸν τῆς Εύρως:

539. Μικτόν

Ιηρός-κασος ξενεῖη
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐγγλεσίου

540. Γαϊρος

τὰς εις τας Ν Ν
ζηρ' τας φρος εις
τὰς τας Ν Ν
τὰς τας Ν

541. Μικτόν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ελληνικοῦ Ιδεῶδους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

542. Λαζαρίτης

Δέκα δοι δ Θεό; ! Μὲ τὴν μεταρρυθμή τοῦ
ἔγινε στὸ Αγιομήτριον, ἀπαλλαγῆκαμε
ἀπὸ τοῦ Συνδυασμού, — τοῦ κατάστρεψα τὸ
σκοπό του. Παιδία! Ψηφίζετε μόναχον φευδώνυμα, κι' οὐτὶ τὰ συνθήσιμα κομπάτια.

ΠΑΤΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Σημ. τ. Διαπλ.) —Κομπάτια φευδώνυμα, φέτος
δεν ὑπάρχουν εἰς τὰς ἐγκινούσιες. Καὶ τὰ πέντε
τοῦ πατρὸς φάνηκαν στὴν ἀρχή, ὡς ἔθνικα
τόπες, κατηργητήσαν, διότι, μετὰ τὴν ἀλλαγὴν τοῦ
παθετούτου, έγιναν κομπάτια.

ΙΖ.—142.]

Μαρία Μάρου, εἰσι τὸνδρούμητρα,
Μία συμμαθητὴ τοῦ τοῦ συγκείτου.
Εὔρε πολι.

ΙΖ.—143.]

ΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Υπουργής τοις Δημοψιφίσματος 1917

ΙΖ.—144.]

ΙΖ.—145.]

Θαλασσοπούλη τοῦ Στόλου, δέχεσται ἀλλη
λογραφίαν;

ΙΖ.—146.]

Αθηναγανής, σὲ κατάλαβα. Τρελλὴ Ψυχή,

Αγρατήκης στὴν Απαγγελία;

Χαρούγελο τοῦ Πόνου

ΙΖ.—147.]

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας φέ τὸ κατ' ἔσοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγχρονα, διηγήσεις παρασκον εἰς τὸν χρόνον ἡμῶν ὑπηρεσία
καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κονσταντινουπόλεως, φέ ὄντανων καὶ κορυφαίστατον εἰς τὸν παῖδα.

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τὸν Πρακτέρον Ειστρε. λ. 15. Εἴστρε. λ. 20.

Φύλλα προτιγουμένων ἐπάνω, Α' καὶ Β' περιόδου

τιμάνται κακοστον λεπ. 25.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Οδός Ενδιπέδου ψ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Ἐτος 39ος. — Αριθ. 43

Ἐν Αθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1917

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Εν Αθήναις, 23 Σεπτεμβρίου 1917

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος

Επειόδος Β'. —Τόμος 24ος